

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 103.

Trettende Session.

42de Møde.

Fredagen den 20de December Kl. 1.

(Forsat.)

Justitsministeren (fortsat): Men det var Noget, jeg ikke vilde have Betænkelighed ved at gaae ind paa, at man prøvede, hvorledes det vilde gaae med de 8 Assessorer, idet jeg ligefrem vilde ansee mig berettiget til, saasnart der kom en Indstilling om, at man ikke kunde nøies med et saadant Antal, at constituere en Assessor, saalænge indtil der kunde blive Spørgsmaal om at forelægge Rigsdagen Forslag om, at en 9de Assessor kunde fast bestikkes. Jeg skal med Hensyn til den 1ste Paragraph ikke gaae nærmere ind paa alle de Betragtninger, den ærede Rigsdagsmand anstillede, og det med en saa stor Varme; jeg finder denne Varme ganske naturlig, thi jeg paatvivler ikke, at han i de Meddelelser, der ere komne ham tilhørende, havde tilstrækkelig Føle dertil; men jeg skal ikke indlade mig paa at vurdere de Meddelelser, der ligge til Grund for hans Fremstilling. Kun det er min Overbevisning, at man ikke kan tage Sagen saaledes, som om enhver Assessor i Criminal- og Politiretten skulde være paa rebe Haand til at anstille Undersøgelser Dag og Nat. De kunne ikke saaledes være beskæftigede fra Morgen til Aften; Vel kan der være enkelte Medlemmer, paa hvem en stor Vyrde kan komme til at hvile, men det er Noget, der maa hødes paa ved Fordelingen af Arbeidet. Den ærede Landstingsmand har antydet, at det var en meget uheldig Bestemmelse, Forordningen af

1845 indeholdt om, at en enkelt Assessor skulde fortrinshviis være sat til den Forretning at skrive Dommen. Man kan ganske vist have forskellige Meninger derom, men det turde dog være, at det, han antydede, mindst vilde finde en heldig Anvendelse paa Criminal- og Politiretten; som han ogsaa selv bemærkede, ere Forretningerne i denne Ret af den Natur, at der kræves særegne Egenskaber, at der skal et eget Talent til, og at man ialtsald skal være oplagt til disse Forretninger, og jeg troer, at man vilde stille en særdeles ubillig Fordring til de Medlemmer, der indtræde i Criminal- og Politiretten, som kaldes til at være Undersøgelsesdommere, til at optage Forhør og der arbejde med den Dygtighed og det Talent, der maatte ansees uanstændigt, naar man tillige maatte stille den Fordring til dem, at de i samme Grad skulde være flikkede til at skrive Domme. Det er vistnok forskellige Gaver, der høre til disse forskellige Retninger, og jeg tør sige, at som Forholdene have udviklet sig, vilde jeg være den Sidste til at erklære det for en uheldig Bestemmelse, Forordningen af 1845 i saa Henseende indeholder. Der fremkom en lille Bemærkning med Hensyn til, at den førstvoterende Assessor kunde komme til at faae en utilbørlig Overvægt, men jeg forstaaer ikke ganske, hvorledes dette skulde blive Tilfældet. Der hører ikke saa særdeles meget til at nedskrive, at man er af en modsat Mening, og den Forandring af det forfattede Votum er vist ikke af den Natur, at der skulde fordras særegne Kræfter dertil. Forresten har den Tanke ikke været mig fremmed ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, at man kunde forandre den Først-